

A woman is shown from the chest down, wearing a vibrant purple silk dress with a large bow at the waist. She is sitting, and her hands are resting on her lap. The background is black, making the purple dress stand out. The text is overlaid on the image.

SANDRA BROWN

v
PRANCŪZIŠKAS
v
ŠILKAS

Alma littera

Ižanga

Mėlynas kėkštas purptelėjęs įskrido į kiemelį ir nutūpė ant cherubino pėdos. Per išdidus, kad pliuškentūsi su niekingais žvirbliais, kėkštas gurkštelėjo vandens iš fontano ir nulėkė sau. Regis, ramuma, tvyranti tarp šių storų, vynuogienojais apraizgytų senovinio mūro sienų, atklydėliui pasirodė nuobodi. Tarp pastelinių žiedų nepaliaudamos dūzgė kamanės. Svyrantys iš krepšių paparčiai tebealsavo priešaušrio drėgme. Ryškioje saulės šviesoje ant vaškinių monsterų lapų ir kamelijų krūmų tviskėjo rasa.

– Rapunzelė paleido nuostabius auksaspalvius plaukus, ir princas, kabindamasis į vešlias jos garbanas, akmenine siena įsiropštė į bokštą.

Klerė Loran, įdėmiai klausydamasi, ką mama skaito, nepatinkliai pažvelgė ir paklausė:

– Jai turbūt skaudėjo?

– Ne, širdede, pasakose neskauda.

– Ir aš norėčiau turėti ilgus, auksinėmis bangomis krintančius plaukus, – ilgesingai atsiduso mergaitė.

Merė Ketrina paglostė neklusnias kaštonines penkiametės dukros garbanas.

– Ir tavo plaukai nuostabūs, net žodžių trūksta.

Netikėtai kiemelio ramybę sudrumstė triukšmingai įpuolusi tetulė Lorelė.

– Mere Ketrina, ir vėl jūs čia! Šįkart jie turi leidimą išsivesti Klerę.

Merė Ketrina įsmeigė į tetą Lorelę tuščią žvilgsnį.

– Kas atėjo?

Klerė žino. Net jeigu mama ir pamiršo. Ji gerai prisiminė vyrą tamsiu kostiumu, atsiduodantį mentolio pastilėmis ir briliantinu. Vyras jau dukart buvo jų namuose, palikdavo juose bjaurų dvoką. Kartu ateidavo moteriškė su dideliu odiniu krepšiu. Jiedu kalbėdavosi su teta Lorele ir mama apie ją – Klerę, tarsi ji būtų kurčia arba jos apskritai čia nebūtų.

Klerė suprasdavo ne visus žodžius, bet pokalbių esmę pagaudavo. Paskui teta Lorelė būdavo sutrikusi, o mama kankindavosi. Po ano tų žmonių apsilankymo mama tris dienas nesikėlė iš lovos ir nepaliaudama verkė. Tas priepuolis sukrėtė tetą Lorelę ir ji kaip niekad nerimavo.

Stengdamasi būti kuo mažesnė ir nematoma, Klerė pasislėpė už metalinių dviviečių sūpynių, ant kurių sėdėjo mama. Klerę smaugė baimė, širdelė krūtinėje daužėsi.

– O varge, tai nelaimė! – vis kartojo teta. Jos smakras virpėjo, putliose rankose ji gniaužė nosinę. – Nebeišmanau, ko griebtis, Mere Ketrina. O ir kuo galėčiau padėti? Jie sako turį teisę ją išsivesti.

Pirmas kiemelyje pasirodė vyriškis ir apsidairė grobuonišku žvilgsniu. Atrodė toks pat savim pasitikintis, kaip čia kiek anksčiau įskridęs kėkštas. Jo akys apsistojo ties kiemo gilumoje sėdinčia moterimi.

– Labas rytas, panele Loran.

Dirščiodama iš savo slėptuvės, Klerė matė, kad vyras šypso si. Jai ta šypsena nepatiko. Nenuoširdi kaip Užgavėnių kaukės. Net ir čia, lauke, ji užuodė šleikštų jo plaukų tepalo ir burnos gaiviklio kvapą.

Tetulės Lorelės žodžiai ją išgąsdino. Išsives ją? Kur? Be mamos ji niekur neis. O jeigu ją išsives? Kas tada rūpinsis mama? Kas jai prisiglaus prie peties, švelniai paniūniuos, kai ją apims liūdesys? Kas eis ieškoti, kai mamytė, apimta beprotybės, vėl išsmuks iš namų?

– Jūs jau nebeturite teisės spręsti dėl dukros globos, – kreipdamasi į Merę Ketriną pareiškė neišvaizdi moteriškė atgrasia

pilka suknele. Jos balsas buvo kimus, petį svarino sunkus odinis krepšys. – Čia netinkama aplinka jūsų mergaitei. Juk linkite jai tik to, kas geriausia?

Merė Ketrina kilstelėjo dailią ranką prie kaklo, prie nėra niuotos apykaklės, ir ėmė čiupinėti perlų vėrinį.

– Aš nieko nesuprantu. Viskas taip... painu.

Neprašyti svečiai susižvelgė. Vyras pasakė:

– Nurimkite, panele Loran, mes mažąja jūsų mergaite pasirūpinsime.

Vyras šiurkščiai linktelėjo galva kolegei. Ji apėjo sūpynes ir sugriebė Klerei už riešo.

– Ne! – Klerė ištraukė rankutę iš karštų prakaituotų moters delnų ir atšoko šalin. – Aš niekur su jumis neisiu. Noriu likti su mama.

– Nagi, nesispyriok, Klere, – dirbtinai šypsodamasi suokė moteriškė. – Mes nuvešime tave į namus, kur yra daug vaikų; turėsi su kuo žaisti. Pamatysi, tau ten patiks.

Klerė ja nepatikėjo. Smaili nosis ir bėgiojančios moters akutės buvo visai kaip žiurkių, šmirinėjančių šiukšlių krūvose jų kvartalo skersgatviuose. Ji nebuvo nei graži, nei gera, nei gardžiai kvepėjo. Ir net jeigu stengėsi kalbėti maloniai, jos balsas nė iš tolo neprilygo melodینگam mamos balso tembrui.

– Nenoriu, – pareiškė Klerė su penkerių metų vaikui būdingu užsispyrimu, – be mamos aš niekur neisiu.

– Deja, teks.

Moteris vėl siektelėjo Klerės. Šį kartą laikė ją stipriau, ir mergaitei, kad ir kaip stengėsi, iš jos gniauztų išsilaisvinti nepavyko.

– Ne! Ne!

Moters labai giliai susmigo jai į ranką ir įdrėskė odą.

– Paleisk! Aš noriu būti su mama ir teta Lorele!

Klykdama Klerė raitėsi, spardėsi, gynėsi rankomis, abiem savo mažų juodų batelių kulniukais ieškodama atramos, bet veltui. Jai nepavyko ištrukti iš tvirtų moters gniauztų.

Teta Lorelė, jau kiek susitvardžiusi, priekaištavo vyrui, kad siekia vaiką atskirti nuo motinos.

– Taip, tiesa, Merei Ketrinai kartais užaina melancholijos priepuoliai, bet kam gi nepasitaiko? Viskas dėl to, kad ji labai jautri. O motina ji puiki ir Klerė ją dievina. Patikėkit, ji mergaitėi jokio pavojaus nekelia.

Nekreipdama dėmesio į tetos Lorelės maldavimus, moteriškė tempė Klerę pro duris į virtuvę. Mergaitė per petį žvilgtelėjo į motiną, kuri vis taip pat sėdėjo ant sūpynių nušviesta švelnios saulės.

– Mama! – suriko Klerė, – mama, neleisk jiems manęs pasiimti!

– Baik rėkauti! – Moteriškė taip papurtė Klerę, kad toji, iš netikėtumo įsikandusi liežuvį, ėmė rėkti dar garsiau. Dabar jau iš skausmo.

Dukros šauksmai pažadino Merę Ketriną iš stingulio ir ji suvokė, kad dukrai gresia pavojus. Staiga pašokusi, ji su tokia jėga pastūmė geležines sūpuokles, kad tos, atsitrenkusios į sieną, suskaldė dvi plytas. Merė Ketrina puolė prie durų, bet tą akimirką jai ant peties nusileido sunki vyro ranka.

– Šį kartą mums nesutrukdysite, panele Loran. Mes turime leidimą išsivesti jūsų dukterį.

– Pirma aš jus nudobsiu! – Merė Ketrina čiupo nuo stalelio vazą ir užsimojo.

Pasigirdo šleikštus dunkstelėjimas, sunkus krištolas atsitrenkė į vyro galvą. Socialinio darbuotojo smilkinyje atsivėrė kelių centimetrų žaizda. Merė Ketrina paleido vazą iš rankų ir ant grindinio plytelių pažiuro šukės. Vanduo iš vazos apliejo visą vyriškio tamsaus kostiumo priekį. Ant žemės po kojomis mėtėsi rožės. Vyras staugė iš skausmo ir pykčio:

– Tai jau tikrai! Visai nepavojinga! – riktelėjo jis tetai Lorelei. Toji, puolusi prie Merės Ketrinos, stengėsi ją sulaukyti.

Pilna kraujo burna nuo žaizdos liežuvyje Klerė įnirtingai priešinosi moteriai, tempiančiai ją iš namų. Vyras šlubčiojo joms iš paskos, spausdamas prie kruvino smilkinio nosinę ir bjauriai keikdamasis.

Klerė neatitraukė akių nuo motinos. Teta Lorelė tvirtai laikė apglėbusi mamą, o jos veidas buvo iškreiptas kančios. Tarsi meldama malonės ji tiesė rankas į dukrą.

– Klere, Klere, mano mažyte.

– *Mama! Mama! Mama!*

Klerė staiga pašoko ir atsisėdo plačioje lovoje. Jai negailestingai spaudė krūtinę, buvo sunku kvėpuoti. Burna perdžiūvo, o gerklę peršėjo nuo gniaužiamo per miegą riksmo. Nuo prakaito sudrėkę naktiniai marškinėliai lipo prie kūno.

Ji numetė antklodę ir prisitraukusi kelius prie krūtinės įrėmė į juos kaktą. Nepakėlė galvos tol, kol neišsisklaidė nakties košmarai ir ją kankinę demonai nepasitraukė į giliausias pasąmonės kerteles.

Klerė išlipo iš lovos ir koridoriumi nuėjo į motinos kambarį. Merė Ketrina ramiai miegojo. Lengviau atsidususi, Klerė atsigėrė vandens iš čiaupo vonios kambario kriauklėje ir grįžo į miegamąjį. Persirengusi švariais naktiniais, ji išlygino suglamžytas paklodes. Dar ilgai nepajėgs užmigti.

Pastaruoju metu ją dažnai kankindavo košmarai, vis sugrąžinantys į baisiausias neramios vaikystės akimirkas. Slogių sapnų priežastis Klerei nebuvo paslaptis. Nelaimės nuojauta kėlė grėsmę jos saugumui ir ramybei, kurios ji visomis išgalėmis siekė.

Ji tikėjosi, kad tas sielvartas ir liūdesys visam laikui nugrimzdę praeityje ir niekada nebesugrįš, bet juos atgaivino piktavališkas įsibrovėlis. Jis kėlė grėsmę visiems, kurie jai brangūs. Kėsinosi atimti iš jos susikurtą gyvenimą.

Jeigu nesiims ryžtingų veiksmų, kad pakeistų įvykių tėkmę, tas žmogus sugriaus jos ateitį.

Pirmas skyrius

Tėvas Džeksonas Vaildas buvo nužudytas trimis šūviais: į galvą, širdį ir sėklides. Pastarasis šūvis Kasidžiui atrodė iškalbingas.

– Prakeikimas!

Medicinos ekspertės pastaba pasirodė Kasidžiui per švelni. Jis spėjo, kad į auką šauta iš trisdešimt aštunto kalibro revolverio, be to, iš arti. Kulkos tuščiaviduriais antgaliais. Akivaizdu, žudikas siekė auką suplėšyti į gabalus. Lovos galvūgalis ir patalynė buvo aptaškyti smegenimis. Čiužinys kiaurai permirkęs krauju, bet kūnas, nors kulų suvarpytas, nesudarkytas. Vaizdas ne iš maloniųjų, nors Kasidis buvo matęs ir baisesnių.

O nemaloniausia nusikaltimo vietoje buvo dėl aukos. Stulbinamą naujieną Kasidis sužinojo rytą per radiją, laviruodamas automobilių spūstyje. Pažeisdamas kelių eismo taisykles, jis tuoj pat apsuko mašiną ir nurūko į įvykio vietą, nors ir neturėdamas tarnybinio nurodymo tirti. Policininkai, apsupę „Fermonto“ viešbutį, jį pažino ir ilgai negalvoję nutarė, kad jis iš Naujojo Orleano apygardos prokuratūros. Nieko nenustebino jo pasirodymas ir septinto aukšto Sent Luiso apartamentuose, kur minia tyrėjų taip uoliai rinko įkalčius, kad net kilo pavojus jiems būti sunaikintiems.

Kasidis priėjo prie medicinos ekspertės.

– Ką manai, Elve?

Daktarė Elvira Diupiujė buvo apkūni, tvirto sudėjimo moteriškė pelenų spalvos plaukais. Apie jos asmeninį gyvenimą

nuolat sklido paskalos, bet nė vienas iš liežuvininkų negalėjo pasigirti turėjęs su ja intymių santykių. Elviros nemėgo dauguma, o draugų ji turėjo vos kelis. Antra vertus, niekas neabejojo jos kaip profesionalės žiniomis.

Kasidžiui patiko, kai ji teisme liudydavo kaip kaltinimo šalies ekspertė. Jis žinojo, kad jos parodymai bus aiškūs ir neginčijami. Prisieکusi Biblija, ji atrodydavo nuoširdi. Elvira visada darydavo įspūdį prisiekusiesiems.

Atsakydama į Kasidžio klausimą, patologė užsigalvojusi pasitaisė akinius, kurie jos kampuotą veidą darė dar griežtesnį.

– Pirma man šovusi mintis: jis mirė nuo žaizdos galvoje. Kulka ištaškė smegenis. Žaizda krūtinėje kiek per toli nuo širdies. Todėl negaliu teigti, kad buvo mirtina, kol neatliks skrodimo. Ir vargu ar jį nužudė šūvis į sėklides... Bent jau ne iš karto, – Elvė pašnairavo į apygardos prokuroro pavaduotoją kreivai šypsodamasi, – nors... be jokios abejonės, jo seksualinis gyvenimas dėl to būtų buvęs baigtas.

– Ir kuris šūvis buvo pirmas? – Kasidis suraukė kaktą.

– Negaliu pasakyti. Manau, į galvą.

– Kodėl? – vėl paklausė jis.

– Sužeidimas į krūtinę, jeigu nebuvo mirtinas, būtų jį paralyžiavęs.

– Plaučiai būtų prisipildę skysčių... ir kas?

– Jeigu man taikytūsi į tarpkojį, nesąmoningai stengčiausi tą vietą prisidengti.

– Mirtis spaudžiant kiaušius saujoj?

– Galima ir taip sakyti, bet... – Elvira papurtė galvą, – rankas Vaildas buvo atmetęs į šalis. Jokių kovos ar priešinimosi ženklų. Atrodo, užpuoliką jis gerai pažinojo ir nė kiek nesibaimino. Gal net miegojo ir nė nenujautė, kas jo laukia.

– Auka dažnai to nesuvokia. Kaip manote, kada įvykdytas nusikaltimas?

Elvira pakėlė dešinę lavono ranką ir pasukiojo riešą, kad nustatytų, koks sustingimo laipsnis.

– Vidurnaktį, gal kiek anksčiau. – Paleidusi ranką, ji paklausė: – Ar jau galiu jį pasiimti?

Kasidis dar kartą nužvelgė žiauraus nusikaltimo auką ir priitariamai linktelėjo.

– Pasistengsiu, kad gautumėte skrodimo protokolo kopiją, kai tik jis bus atliktas. Kol baigsiu, neskambinkit ir neskubinkit manęs, nes tik dar ilgiau užtruktų.

Atrodo, daktarė Diupiujė nė neabejojo, kad būtų tirs jis. Ir nors oficialiai nebuvo paskirtas, Kasidis ir pats buvo tikras, kad anksčiau ar vėliau byla bus jo.

Kasidis pasitraukė į šalį, kad netrukdytų dirbti teismo medikams, ir ėmėsi miegamojo apžiūros. Visi daiktai ant naktinio staliuko jau buvo apibarstyti milteliais pirštų atspaudams paimiti, diduma jų sudėti į plastikinius maišelius ir sužymėti. Plėšimą, kaip galimą žmogžudystės motyvą, reikėjo atmesti. Tarp daiktų ant naktinio stalelio gulėjo ir roleksas.

Policijos fotografas paveikslavo, o kitas faras, mūvintis chirurginėmis pirštinėmis, keturpėščias šukavo kilimą.

– Žurnalistai dar neapipuolė?

– Ne, – atsakė keturpėščias pareigūnas.

– Pasistenkite kuo ilgiau jų neprileisti ir visą svarbią informaciją kol kas laikykite už dantų. Dar šiandien, kai turėsime daugiau įrodymų, parengsime pranešimą.

Išklausęs nurodymų, pareigūnas linktelėjo galvą.

Nenorėdamas trukdyti policininkams dirbti, Kasidis pasuko į svetainę. Per dvi sienas einančius langus dengė tamsios naktinės užuolaidos, todėl kambarys, nors viskas čia buvo tik baltos ir pastelinių spalvų, skendėjo prieblandoje. Jo žvilgsnis nukrypo į persikų spalvos aksominiu audeklu aptrauktą sofą kambario kampe. Ant jos sėdėjo jauna moteris. Užsidengusi veidą rankomis, ji atvirai kūkčiojo. Šalia jos sėdėjo jaunas vyras. Jo pastangos paguosti moterį buvo bergždžios, o ir pats atrodė sutrikęs, net išsigandęs.

Juos klausinėjo Naujojo Orleano policijos departamento žmogžudysčių skyriaus detektyvas. Hovardas Glenas skyriuje darbavosi jau per dvidešimtį metų ir nors buvo paprastas vaikinai, kolegos ne itin jį mėgo. Jis nespinduliavo patrauklumu,

kuris palengvina užmegzti draugystę. Atrodė paniuręs ir susitaršęs, vieną po kitos traukė „Camel“ be filtro ir priminė personažą iš penktojo dešimtmečio filmų apie kietuolius privačius detektyvus. Vis dėlto vietos teisėsaugos bendruomenė jį gerbė už atkaklumą tiriant bylas.

Jam priėjus, Glenas žvilgtelėjo ir burbtelėjo:

– Sveikas, Kasidi. Greitai atsiradai. Krauderis atsiuntė?

Antonis Krauderis buvo Naujojo Orleano apygardos prokuroras, Kasidžio viršininkas. Kasidis klausimą ignoravo ir akimis parodė į porelę ant sofos.

– Kas jie?

– Nežiūri televizoriaus?

– Religinių laidų ne. Nesu matęs aukos spektaklių.

Glenas pasisuko ir puse lūpų pašnibždėjo, kad tik Kasidis jį išgirstų:

– Blogai. Dabar ir nepamatysi.

Kasidis žvilgtelėjo per petį į miegamąjį, ten Elvira Diupiuiji žiūrėjo, kad lavonas būtų deramai perkeltas nuo lovos ant raktukų.

– Tai jau tikrai.

– Pamokslininko žmona Arielė, – informavo Glenas, – ir jo sūnus Džoša.

Jaunas vyras pažvelgė į Kasidį. Kasidis ištiesė jam dešinę ranką.

– Apygardos prokuroro pavaduotojas Kasidis.

Džoša Vaildas paspaudė ranką. Gana tvirtai, bet jo rankos buvo švelnios, šiltos, glotnios ir kruopščiai prižiūrėtos – tikrai ne fizinį darbą dirbančio žmogaus. Rudos akys išraiškingos, ilgi rusvai peleniniai plaukai ties viršugalviu raitėsi. Išvaizdus vaikas, kone gražuolis. Jeigu būtų gimęs šimtu ar pora šimtų metų anksčiau, lankytųsi madinguose salonuose ir rašinėtu romantiškas eiles. Kasidis neįsivaizdavo jo mėtančio kamuolį į krepšį, stovyklaujančio arba šeliojančio su bičiuliais.

Pietietiška tartis ir gražaus tembro balsas – sumodeliuotas nepriekaištingai kaip „Jack Daniels“ butelis.

– Raskite pabaisą, kuris taip nužudė mano tėvą, pone Kasidi.

– Būtinai.

– Ir kuo greičiau atiduokite jį į teisingumo rankas.

– Jį? Jūs tikras, kad jūsų tėvą nužudė vyras, pone Vaildai?

Džoša Vaildas sutriko.

– Ne, žinoma, ne. Aš tik... apibendrintai pavartoju vyriškiosios giminės įvardį.

– Vadinas, nužudyti galėjo ir moteris?

Iki tol našlė, spaudžianti prie akių nuo ašarų išskydusią popierinę nosinaitę, atrodo, nė nesuvokė, kad jis čia. Arielė Vaild staigiu judesiu švystelėjo nuo veido šviesius tiesius plaukus ir įsmeigė į Kasidį laukines, fanatizmu liepsnojančias akis. Blyški jos oda beveik nesiskyrė nuo balto gipsinio lempos gaubto ant stalo krašto, bet mėlynos akys buvo gražios, o blakstienos nepaprastai ilgos, tarp jų blizgėjo ašaros.

– Ar šitaip jūs tiriate bylas, pone?.. Priminkite savo pavardę.

– Kasidis.

– Tiriate bylas, žongliuodamas žodžiais?

– Taip. Kartais.

– Jūs niekuo ne geresnis už detektyvą, – ji pašaipiai mostelėjo ranka į Hovardą Gleną. – Užuoť ieškojęs žudiko, jis kamuoja mane ir Džošą klausimais.

Kasidis iškalbingai žvilgtelėjo į Gleną. Detektyvas gūžtelėjo pečiais, priimdamas bežodį Kasidžio leidimą dalyvauti pokalbyje, ir paaiškino:

– Prieš leisdamiės ieškoti žudiko, ponio Vaild, turime tiksliai išsiaiškinti, kas gi nutiko jūsų vyrui.

Arielė mostu parodė į krauju permirkusią lovą kitame kambaryje ir išrėkė:

– Nejau dar neaišku, kas nutiko?

– Ne visai.

– Iš kur mums žinoti, kas nutiko? – teatrališkai raudodama, ji prispaudė nosinaitę prie bespalvių lūpų. – Negi manot, jog žinodami, kad Džeksoną nužudys, būtume palikę jį numeryje vieną?

– Palikote tėvą Vaildą čia vakar vieną? O kur jūs buvote? – Kasidis prisėdo šalia ant sofutės krašto.

Jis atidžiai nužvelgė moterį ir jos posūnį. Abu atrodė ne daugiau kaip kokių dvidešimt aštuonerių.

– Buvome mano numeryje, repetavome, – atsakė Džošas.

– Repetavote?

– Ponia Vaild dainuoja per visas kongregacijos pamaldas ir televizijos laidas, – paaiškino Glenas, – o ponas Vaildas skambina fortepijonu.

Apdairu, pamanė Kasidis, neišleisti dvasiško verslo iš šeimos rankų. Jis jau buvo susidaręs nepalankią nuomonę apie televizijos pamokslininkus, ir kol kas nenutiko nieko, kas tą stereotipą pakeistų. Jis paklausė:

– Kur jūsų numeris, pone Vaildai?

– Koridoriaus gale. Tėtis rezervavo visus kambarius šiame aukšte.

– Kodėl?

– Įprasta praktika. Šitaip garantuojamas privatumas. Tėčio sekėjai padarytų bet ką, kad tik prie jo priartėtų. Jis žmones mylėjo, bet tarp pamaldų jam reikėdavo poilsio ir privatumo. Jiedu su Ariele gyveno šiuose apartamentuose. Aš užėmiau antrą pagal didumą numerį, kad tilptų fortepijonas ir galėčiau ruošti laidoms.

Kasidis pasisuko į ką tik našle tapusią moterį.

– Čia du miegamieji. Kodėl jūs ir vyras miegojote atskirai?

Ponia Vaild niekinamai pažiūrėjo į jį.

– Jis šito jau klausė, – atsakė moteris, vėl piktai žvilgtelėdama į detektyvą Gleną. – Vakara grįžau vėlai ir nenorėjau trukdyti Džeksonui ilsėtis. Jis buvo labai pavargęs, todėl ir atsiguliau kitame miegamajame.

– Kada vakar grįžote?

– Nepamenu.

Kasidis įdėmiai pažvelgė į Džošą.

– Gal jūs žinote, kelinta buvo valanda, kai pamotė išėjo iš jūsų kambario?

– Deja, ne. Bet buvo vėlu.

– Po vidurnakčio?

– Gerokai vėliau.

Kasidis uždavė kitą klausimą:

– Ar grįžusi kalbėjotės su vyru, ponio Vaild?

– Ne.

– Neužėjot, nepabučiavot jo, linkėdama labos nakties?

– Ne. Įėjau pro duris iš koridoriaus tiesiai į savo kambarį. Turėjau pažiūrėti, kaip jis, – suaimanavo. – Bet maniau, kad jis ramiai miega.

Kasidis metė į Gleną griežtą žvilgsnį, įspėjanti, kad apsieitų be sarkazmo, bet detektyvas vis tiek išrėžė:

– Deja, ponio Vaild vyro kūną aptiko tik šlyryt.

– Kai neatsiliepė žadinamas, – Arielės balsas trūkčiojo. Vėl prispaudė nosinaite prie šlapios nosies, – kai pagalvoju, jis visą tą laiką buvo čia... o aš miegojau gretimame kambaryje...

Moteris alpėdama krito į glėbį posūniui, o šis apkabino ją per pečius ir kažką švelniai sukuždėjo į ausį.

– Manau, kol kas tiek. – Kasidis atsistojo.

Glenas nusekė paskui jį prie durų.

– Įtartina ta jų pasakaitė, ar ne?

– Nežinau, – abejodamas atsakė Kasidis, – per daug jau paprasta, kad būtų melas.

Glenas nepritariamai atsikrenkštė, traukdamas cigaretę iš aplamdyto pakelio marškinių kišenėje.

– Laikot mane kvailėliu? Juk aišku kaip dieną, kad jiedu meilužiai ir susimokę atsikratė dvasiško tėvelio pašalindami iš kelio kliūtį.

– Gal ir taip, – Kasidis vengė tiesiai atsakyti, – o gal ir ne.

Prisidegdamas cigaretę, Glenas įdėmiai į jį pažiūrėjo.

– Negi toks galvotas vyrukas kaip jūs, Kasidi, suskydot dėl gražių mėlynų našlės akių? O jau tas kūkčiojimas? Po šimts! Prieš jums ten pasirodant jiedu balsu meldėsi, – jis godžiai įtraukė dūmo, – tik jau nesakykit, kad jais tikit.

– Kurgi ne? Tikiu, – jau eidamas pro duris Kasidis atsisuko ir pridūrė: – Tikiu tiek, kiek įmanoma būtų nusičiurkšti pučiant uraganiniam vėjui.

Jis leidosi liftu vienas. Durys atsidarė, ir Kasidis išėjo į vestibulį, primenantį sukiršintą avilį. Didžiulis, vos ne kvartalo ilgio „Fermonto“ viešbučio vestibulis šiaip jau darė įspūdį solidžia elegancija ir prabanga – matinės juodos sienos, minkšti raudono aksomo baldai ir auksinių lapų ornamentai – senų laikų *grand dame*. Bet šįryt jame šurmuliavo minia įsiau drinusių piktų žmonių. Policininkai kaip įmanydami vengė agresyvių reporterių, besineriančių iš kailio, kad sužvegotų bent kokią žinią apie neįtikėtiną Džeksono Vaildo nužudymą. Viešbučio svečiai, kuriuos policija surinko pokylių salėje apklausti, vienas po kito buvo paleidžiami; išeiti jie neskubėjo, o išėję tuoj imdavo piktintis. Personalui irgi teko atsakinėti į policijos klausimus, o paskui dar ir raminti sudirgusius svečius.

Kasidis, alkūnėmis skindamasis kelią per įsiau drinusių minią, nugirdo, kaip kažkokia moteriškė, kalbanti su Vidurio Vakarų akcentu, kitiems aiškino, esą viešbutyje siaučia psychopatas ir jiems visiems gresia pavojus būti papjautiems savo lovo-se. Kitas vyriškis visu balsu šaukė, kad „jie pamatys“. Tik buvo neaišku, kas tie jie.

Tėvo Džeksono Vaildo mokiniai, išgirdę žinią apie vadovo mirtį ir prisidėję prie vestibulyje kilusio sąmyšio, pavertė jį laikina šventykla. Jie triukšmingai liejo ašaras, nejučiomis būrėsi į grupes, giedojo giesmes ir meldė Visagalį, kad jo rūstybė kristų ant televizijos evangelisto žudiko galvos.

Braudamasis prie durų į Universiteto gatvę, Kasidis stengėsi išvengti vietos žurnalistų, bet veltui. Jį bemat apsupo būrys reporterių.

- Pone Kasidi, ar matėte?..
- Nieko.
- Pone Kasidi, ar jis?..
- Nekomentuosiu.
- Pone Kasidi...
- Vėliau.

Jis manevravo, vargais negalais skindamasis kelią, vengdamas kamerų ir jo pusėn nukreiptų mikrofonų; susilaikys nuo bet kokių komentarų, kol apygardos prokuroras Krauderis jį

oficialiai paskirs tirti Vaildo nužudymo bylą. Tikėjosi, kad Krauderis paskirs. Ne, kitaip ir būti negali. Jis turi gauti šią bylą. Kasidis troško šios bylos, kiekviena kūno ląstelė jai ruošėsi. Ir dar – jam šios bylos žūtbut reikėjo.

Jasmina didingai pražygiavo pro automatines Naujojo Orleano tarptautinio oro uosto duris. Šalia aukštaūgės merginos nykštuku virtęs nešikas, vilkdamas du lagaminus, kaip užhipnotizuotas spoksojo į jos ilgas kojas, odinis sijonėlis buvo itin trumputis. Pasigirdus automobilio signalui, Jasmina pasisuko ir pamatė Klerės kraislerį „LeBaron“, laukiantį sutartoje vietoje. Klerė, paspaudusi mygtuką prietaisų skydelyje, atidarė bagažinę ir į ją buvo sudėti lagaminai. Gavęs arbatpinigių, nešikas dingo, o Jasmina, švystelėjusi įdegusiomis šlaunimis, įslydo į keleivio sėdynę, skleisdama svaigų gardenijų aromata.

– Labas rytas, – pasisveikino Klerė, – kaip kelionė?

– Jau žinai, kas nutiko Džeksonui Vaildui? Siaubas.

Klerė Lorán žvilgtelėjo per kairį petį ir narsiai nėrė į painų eismo srautą, sumaniai laviruodama tarp autobusų, taksi ir autofurgonų, atvežančių keleivius į oro uostą ir iš jo išvežančius.

– Ką jis iškrėtė šįkart?

– Dar nežinai? – apstulbo Jasmina. – Jėzau, Klere, ką šįryt veikei?

– Tikrinau sąskaitas. O ką?..

– Nežiūrėjai žinių per televiziją? Ir radijo nesiklausei? – Jasmina suklušo. Mašinoje skambėjo muzika – aišku, kasetė.

– Visą šią savaitę sąmoningai nesiklausiau žinių. Nenorėjau, kad mama išgirstų, kaip Džeksonas Vaildas, kol vieši mieste, mus puldinėja. Beje, gavau dar vieną kvietimą dalyvauti su juo televizijos debatuose. Atsisakiau.

Jasmina neatitraukė akių nuo geriausios draugės ir verslo partnerės.

– Tu iš tikrųjų nieko nežinai?

– O ką? Vaildas ir vėl užsipuolė „Prancūzišką šilką“? Kas šį kartą? Grasino, kad amžinai degsime pragare? Kad turėčiau apsivalyti? Kad pornografija, pusnuogiu kūnu žlugdau amerikiečius, verčiu juos atsisakyti moralinių nuostatų?

Jasmina nusiėmė didelius tamsius akinius, kuriuos užsidėdavo, kai nenorėdavo būti atpažinta, ir klausiamai pažvelgė į Klerę tigrės akimis, jau ištisą dešimtmetį puošiančiomis įvairiausių mados žurnalų viršelius.

– Tėvas Džeksonas Vaildas jau nieko apie tave nepasakys, Klere. Daugiau nebedrabstys purvais nei „Prancūziško šilko“, nei mūsų katalogo. Jis apskritai nieko nebedarys, brangioji. – Jasmina prisiminė vaikystės laikų juodaodžių dialektą: – Jį užčiaupė amžinai. Jis negyvas.

– *Negyvas?* – Klerė taip spustelėjo pavarą, kad mašina net pašoko.

– Kaip pasakytų mano mama, negyvas kaip šaldytas kalakutas.

Klerė spoksojo į ją persimainiusiu veidu, o paskui vis dar netikėdama perklausė:

– *Negyvas?*

– Matyt, persistengė sakydamas pamokslus ir ką nors taip užkniso, kad tas neišlaikęs jį nudėjo.

Klerė nervingai apsilaižė lūpas.

– *Kitaip tariant, jį nužudė?*

Įsiutęs vairuotojas nervingai paspaudė klaksoną. Kitas, važiuodamas pro šalį, parodė nepadorų gestą. Klerė atitraukė koją nuo stabdžio ir čia pat nuspaudė greičio pedalą. Mašina šoktelėjo į priekį.

– *Kokia širšė tau įgėlė? Maniau, apsidžiaugsi. Gal nori, kad aš vairuočiau?*

– *Ne ne, dėl manęs nesijaudink.*

– *Neatrodo, kad jautiesi gerai. Tiesą sakant, atrodo visai prastai.*

– *Buvo sunki naktis.*

– *Dėl Merės Ketrinos?*

Klerė papurtė galvą.

– Kankino košmarai, negalėjau užmigti.

– Kokie košmarai?

– Tiek to, pamirškim. Jasmina, Džeksonas Vaildas tikrai negyvas?

– Išgirdau naujieną oro uoste, kol laukiau bagažo. Buvo įjungtas televizorius, aplinkui būriavosi žmonės. Kažkieno paklausiau, kas dedasi. Maniau, gal vėl „Challenger“ sprogo. O tas žmogus man ir sako: „Šiąnakt nušautas televizijos pamokslininkas.“ Kadangi turiu vudu lėlytę, kuri labai panaši į vieną tokį pamokslininką, žinoma, susidomėjau. Priėjau prie televizoriaus arčiau ir viską girdėjau savo ausimis.

– Jį nužudė „Fermonte“?

– Iš kur žinai? – Jasmina klausiamai pažvelgė į draugę.

– Girdėjau, kad jis ten apsistojęs. André sakė, – paaiškino Klerė.

– André... Buvau jį pamiršusi. Kertu, širyt jį ištiko priepuolis...

Jasmina nespėjo pasakyti, ką mano apie jūdviejų bendrą draugą, nes Klerė uždavė kitą klausimą:

– Kas aptiko kūną?

– Žmona. Rado jį šį rytą lovoje, pervertą trijų kulčių.

– O Dieve! Kelintą valandą?

– Valandą? Velnias! Nežinau. Šito nesakė. O koks tau skirtumas? – Jasmina nusirišo šalikėlį ir paleido savo ilgus kaip Afroditės plaukus, kuriais taip garsėjo.

Iš didžiulio krepšio ji išsitraukė kelias apyrankes ir užsimovė ant dailių riešų. Paskui įsisegė didžiulius žiedų pavidalo auskarus ir be jokių kosmetinių gudrybių virto populiaria tamsiaode manekene, nenusileidžiančia Imanai.

– Ar jau ką nors suėmė?

– Ne-a, – Jasmina pasidažė lūpas koralų atspalvio lūpdažiu, švelniai pasiryškino skruostikaulius ir kritiškai iš abiejų pusių nužvelgė veidrodėlyje egzotišką savo veidą.

Spūsčių metas buvo pasibaigęs, bet kaip visada greittkelyje automobilių buvo daug. Klerė nardė tarp jų drąsiai ir ryžtingai.

Naujajame Orleane ji gyvena nuo pat gimimo. Kadangi Jasmina dirbo ir Naujajame Orleane, ir Niujorke, iš oro uosto ją parveždavo Klerė.

– Ar žudikas paliko kokių įkalčių? Jau rado nužudymo įrankį? Jasmina nekantriai pasuko veidrodėlį atgal.

– Tai buvo tik naujienų pranešimas. Juk supranti? Informacijos pateikė nedaug. Reporteriai vaikėsi kažkokį vyruką iš apygardos prokuroro biuro, mėgino priversti padaryti pranešimą, bet jis komentuoti atsisakė. Daugiau klausimų bus?

– Negaliu patikėti, kad jis... negyvas, – Klerė kiek patylėjo prieš žodį *negyvas*, tarsi jai būtų buvę sunku jį ištarti. – Dar vakar sakė pamokslą Didžiojoje arenoje.

– Per žinias rodė siužetą. Iš arti. Veidas raudonas, kupeta pasiiaušusių žilų plaukų, isteriškai klykiantis apie pragaro liepsnas ir sierą. Jis prašė, kad visi amerikiečiai pultų su juo ant kelių ir melstų atpirkimo. – Jasmina suraukė antakius. – Kaip Viešpats gali išgirsti jų maldas, jeigu Vaildas taip plyšoja? – gūžtelėjo pečiais. – Džiaugiuosi, kad jį pagaliau užčiaupė. Ačiū Dievui, atsikratėme jo.

Klerė griežtai pažvelgė į Jasminą.

– Nekalbėk taip.

– O kodėl ne? Sakau, ką jaučiu. Ir, patikėk, tikrai neketinu lieti ašarų ir apsimesti, kad jo gedžiu, – pašaipiai krenkštelėjo Jasmina. – Tam, kas jį nudaigojo, vertėtų įteikti medalį, kad išvadavo šalį nuo niekšo.

Tėvas Džeksonas Vaildas naudojosi televizija kaip tribūna savo kryžiaus žygiui prieš pornografiją. Jis laikė ypatinga misija su šaknimis išrauti nešvankybės iš Amerikos piliečių širdžių. Liepsningi Vaildo pamokslai jo sekėjams kėlė begalinį susižavėjimą, o dailininkai, fotografai, rašytojai ir kiti menininkai kentėjo nuo jo išpuolių: jų darbai būdavo uždraudžiami rodyti, kartais net išniekinami.

Daugelis televizijos evangelisto kampanijoje įžvelgė gerokai daugiau negu tik siekimą uždrausti nešvankių žurnalų leidybą. Jo veiklą jie vertino kaip grėsmę Pirmajai Konstitucijos patai-

sai. Juk niekur nepateikta aiškaus teisinio apibrėžimo, kas yra nešvanku, o kas ne; be to, Jungtinių Valstijų Aukščiausiajam teismui nesuformulavus tvirtų nuostatų, Vaildo oponentai, žinoma, protestuodavo, kad vertinant moralines nuostatas siauras pamokslininko požiūris būtų imamas už pagrindą.

Taigi įsiliepsnojo karas. Didmiesčiuose ir miesteliuose kovos vyko kino teatruose, knygynuose, bibliotekose ir muziejuose. Tėvo Vaildo priešininkai buvo suplakti į krūvą ir apšaukti „netikėliais stabmeldžiais“. Vadinami šių laikų eretikais ir raganiais, vertais kiekvieno doro tikinčiojo prakeiksmo.

Kadangi madingų apatinių drabužių katalogas „Prancūziškas šilkas“ irgi neišvengė Džeksono Vaildo kritikos, Klerės, kaip jo kūrėjos, reputacijai iškilo pavojus. Mėnesių mėnesius jis negailestingai pliekė katalogą, lygindamas jį su žemiausio lygio pornografiniais žurnalais. Jasmina sutiko su Klere, kad reikia Vaildą ir jo kvailus kaltinimus ignoruoti ir nesistengti apginti to, ko ginti apskritai nėra reikalo.

Vis dėlto ignoruoti Vaildą nebuvo taip paprasta. Kai jo pamokslai nedavė pageidaujamo rezultato – televizijos debatų, – jis iš savo sakyklos tiesiogiai užsipuolė Jasminą ir Klere, paskelbdamas jas pasileidusiomis, gašliomis šiandienos Jeza-belėmis. Atmosfera dar labiau įkaito, kai prieš savaitę jis perkėlė savo kampaniją į Naująjį Orleaną, prie „Prancūziško šilko“ namų. Kadangi tuo metu Jasmina buvo su reikalais išvykusi į Niujorką, Klerei vienai teko atlaikyti įžeidžiamų Vaildo išpuolių griūtį.

Štai todėl Jasminai kėlė nerimą Klerės reakcija į žinią apie jo mirtį. „Prancūziškas šilkas“ buvo Klerės kūdikis, jos idėja. Verslininkės nuovoka, vaizduotė ir nuojauta, kuri jai kuždėjo, ko nori amerikietės, šią prekybos paštū idėją pavertė pelningu verslu. O dėl Jasminos – ji galėjo toliau vaikščioti podiumu. Jai tai buvo išsigelbėjimas, bet net ir Klerė to nežinojo. Ir štai tas niekšas, grasinęs sugriauti visą jų triušą, nebegyvas. Jasmina manė, kad tai rimta priežastis atšvęsti. Klerė samprotavo kitaip:

– Kadangi Vaildas mus viešai paskelbė priešėmis, juolab kad jis nužudytas, mums nevertėtų rodyti, kad džiūgaujame dėl jo mirties.

– Man daug ką galima prikišti, Klere, tik ne dviveidiškumą. Aš žodžiais nežongliuoju. Sakau, ką galvoju. Tu išaugai šiltnamio sąlygomis, o aš tuo metu Harleme nagais ir dantimis kabinausi į gyvenimą. Todėl aš tokia pašėlus, o tu vaikštai it plevantum. Mano gerklė – platumo sulig Linkolno tuneliu, o nuo tavo balso ištirptų sviestas. Vis dėlto net ir tavo kantrybei turi būti ribos, Klere Luiza Loran. Tas pamokslininkas ilgai nuodijo tau gyvenimą, praėjo daugiau kaip metai, kai jis pirmą kartą „Prancūzišką šilką“ apdrabstė purvais iš savo paausutos sakyklos. Juk tai tas pat, kas viešai sudrožti vaikui už tai, kad blogai elgėsi. Tu to bukapročio puldinėjimus atremdavai oriai ir išdidžiai – garbė tavo pietietiškam auklėjimui. Vis dėlto pripažink: nejaugi nesidžiaugi, kad tas šunsnukis negyvas?

Tuščias Klerės žvilgsnis buvo nukreiptas į tolį.

– Taip, – tyliai ir lėtai atsakė. – Taip, džiaugiuosi, kad tas šunsnukis negyvas.

– Ką gi, manau, tau vertėtų paklausti savo pačios patarimo ir sukurpti jiems kokią daugiau ar mažiau įtikimą istoriją.

– Jiems? – Klerė tarsi pabudo iš transo, kai Jasmina jai parodė prie jų biuro besibūriuojančius žmones.

Tiesiai priešais „Prancūziško šilko“ pastatą Šventojo Petro gatvėje stovėjo keli televizijos autobusiukai su palydovinėmis antenomis. Aplinkui sukinėjosi reporteriai ir operatoriai.

– Prakeikimas! – sumurmėjo Klerė. – Aš visai nenoriu veltis į šį reikalą.

– Susiimk, brangioji, – patarė Jasmina. – Tu buvai vienas iš mėgstamiausių Džeksono Vaildo taikinių. Nori ar ne, tu jau iki pat kaklo įklimpusi į šią istoriją.